

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Пловдив, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20235000500519 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от В. Р. Д. чрез процесуалния му представител адвокат Н. Г. против решение № 260025/05.06.2023 г., постановено по гр.д. № 2230/2018 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – II гр.с., в частта, в която е обявена за унищожаема упълномощителната сделка от 15.06.2017 г., по силата на която Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. да продаде собствения на ищцата недвижим имот в гр. Пловдив поради това, че Д. при извършване на упълномощаването не е могла да разбира и да ръководи действията си, като се твърди, че решението е неправилно, неоснователно и необосновано в тази част по изложените във въззивната жалба съображения и моли съда да го отмени в обжалваната част.

Подадена е въззивна жалба и от В. Д. К. против същото решение в частта, в която е обявена за унищожаема упълномощителната сделка от 15.06.2017 г., по силата на която Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. да продаде собствения на ищцата недвижим имот в гр. Пловдив поради това, че Д. при извършване на упълномощаването не е могла да разбира и да ръководи

действията си. Жалбоподателят твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, необосновано и неоснователно, поради което моли съда да го отмени в тази част. С влязло в сила определение от съдебно заседание на 05.02.2024 г. тази въззивна жалба е била върната като недопустима и производството по делото е било прекратено в тази част.

Въззиваемата Д. Д. чрез процесуалния си представител адвокат А. Б. оспорва жалбите като неоснователни и моли да бъде потвърдено решението на окръжния съд в обжалваната част като правилно и законосъобразно. Претендира направените във въззивното производство разноски.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбата на В. Д. е подадена в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лице, имащо право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на нея и същата като ДОПУСТИМА следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявените от Д. В. Д. против В. Р. Д. и В. Д. К. обективно кумулативно и евентуално съединени иски по чл. 31, ал. 1 от ЗЗД, чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, чл. 42 от ЗЗД и чл. 40 от ЗЗД. Ищцата твърди, че е упълномощила ответника Д. за продажба на собствения ѝ недвижим имот – апартамент № 17, находящ се в гр. П., бул. Б. № **, подробно описан в исковата молба, при каквито условия намери за добре, на когото и на каквато цена намери за добре, но към датата на упълномощаването /15.06.2017 г./ е страдала от тежко психическо заболяване „Шизоафектно разстройство депресивен тип, персистиращ халюцинаторно параноидно хипоредепресивен синдром“ и алкохолна зависимост, в деня на упълномощаването била под комбинираното влияние на лекарства от поддържащата терапия за психическото ѝ заболяване и на алкохолно опиянение поради тР. алкохолна зависимост, поради което тя не разбирала значението на своите действия, нямала реална представа за обкръжаващата я действителност и не била в състояние да предприема правилни правни действия в защита на своите права и интереси. В исковата молба се твърди също, че двамата ответници знаели за състоянието на ищцата, злоупотребили с него и се възползвали от правата по пълномощното, целяйки да придобият имота, без Д. да получи пари от продажбата, а пълномощното било оттеглено

на 01.08.2017 г., за което били уведомени всички нотариуси на територията на България. Твърди се, че имотът бил обявен за продажба в интернет-сайт на цена от 30 000 евро, но сключеният предварителен договор от 31.07.2017 г. бил с цена от 30 000 лв., т.е. двойно по-малко от пазарната му цена. Самата тя не била получила продажната цена, платена от купувача по предварителния договор, като оспорва да е имало реално плащане на суми по този договор. Предвид изложеното ищцата моли съда да унищожи упълномощителната сделка от 15.06.2017 г. поради сключване от дееспособно лице, което към този момент не е могло да разбира или да ръководи действията си, ако този иск бъде уважен, при условията на евентуалност да прогласи за нищожен предварителния договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот с нотариална заверка на подписите от 31.07.2017 г., сключен между В. Р. Д., действащ като пълномощник на Д. В. Д., и В. Д. К., поради накърняване на добрите нрави, да обяви за недействителен като сключен без представителна власт на представляващия продавач същия предварителен договор за продажба на недвижим имот с нотариална заверка на подписите от 31.07.2017 г. и да обяви за недействителен на същия предварителен договор като сключен при споразумяване във вреда на представлявания. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът В. Р. Д. оспорва исковете като неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли. Твърди, че извършените от него действия във връзка със сключването на предварителния договор са изцяло в обема, даден му с пълномощното от ищцата, а продажната цена била такава заради крайно незадоволителното състояние, в което се намирал имотът и общите части на сградата, които се нуждаели от основен ремонт.

Ответникът В. Д. К. оспорва исковете като неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли. Оспорва ищцата да е била в неадекватно състояние по време на упълномощаването, като е щяло да бъде забелязано от консулския служител, а от всички събрани по делото доказателства не се установява Д. да е страдала от психическо заболяване, в резултат на което да не е била способна да разбира извършваните от нея действия.

С обжалваното решение е унищожена /погрешно записано в решението, че се обявява за унищожаема/ упълномощителната сделка от 15.06.2017 г., по силата на която Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. с правото

да продаде собствения на ищцата недвижим имот, представляващ апартамент № 17, находящ се в гр. П., бул. Б. № **, ж.к. „*****“, с площ от 61 кв.м., ведно с избено помещение № 17 с площ от 3,8 кв.м. и 0,878 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, поради това, че ищцата при извършване на упълномощаването не е могла да разбира и да ръководи действията си, отхвърлен е предявеният от Д. В. Д. против В. Р. Д. и В. Д. К. иск да бъде обявен за нищожен поради накърняване на добрите нрави предварителен договор с дата на нотариална заверка на подписите 31.07.2017 г. за покупко-продажба на гореописания недвижим имот, сключен между В. Р. Д., действащ като пълномощник на Д. В. Д., и В. Д. К., обявен е за недействителен като сключен без представителна власт на представляващия продавача предварителен договор с дата на нотариална заверка на подписите 31.07.2017 г. за покупко-продажба на гореописания недвижим имот, сключен между В. Р. Д., действащ като пълномощник на Д. В. Д., и В. Д. К., като В. Р. Д. и В. Д. К. са осъдени да заплатят на Д. В. Д. общо 3 233,40 лв. разноски в производството по делото.

Решението е обжалвано от ответниците само в частта, в която е унищожена /погрешно записано в решението, че се обявява за унищожаема/ упълномощителната сделка от 15.06.2017 г., по силата на която Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. да продаде собствения ѝ недвижим имот в гр. Пловдив поради това, че Д. при извършване на упълномощаването не е могла да разбира и да ръководи действията си, като въззивната жалба на В. К. е върната като недопустима и производството по делото пред апелативния съд е прекратено в тази част, поради което предмет на въззивното производство е само първоинстанционното решение в частта, в която упълномощителната сделка е била унищожена, а в останалата част първоинстанционното решение не е обжалвано от страните и е влязло в сила.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от

първоинстанционния съд.

Не е спорно между страните, а това се установява и от приетото по делото копие от пълномощно /л. 33 и л. 34 от делото на окръжния съд/, че на 15.06.2017 г. Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. с правото да продаде собствения ѝ недвижим имот, представляващ апартамент № 17, находящ се в гр. П., бул. Б. № **, ж.к. „*****“, с площ от 61 кв.м., ведно с избено помещение № 17 с площ от 3,8 кв.м. и 0,878 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, при каквито условия намери за добре, на когото и на каквато цена намери за добре, като той е упълномощен да подпише нотариалния акт за продажба и да получи продажната цена по договора от името на ищцата, а пълномощното е с нотариално удостоверяване на съдържанието и на подписа на упълномощителя, извършени от завеждащия консулската служба в П. на ... в Б., Г..

Със заявление от 01.08.2017 г. с нотариална заверка, извършена от завеждащия консулската служба в П. на Р в Б, Г. Д. Д. е оттеглила даденото от нея пълномощно на В. Д..

Не се спори също, че ответникът Д., действащ като пълномощник на ищцата, на 25.07.2017 г. е сключил с ответника К. предварителен договор с нотариална заверка на подписите от 31.07.2017 г. за продажба на процесния недвижим имот за сумата 30 000 лв. /л. 35 – л. 38 от делото на окръжния съд/.

Основният спорен въпрос по делото е дали ищцата към момента на подписване на пълномощното е страдала от психическо заболяване и/или от алкохолна зависимост, което да я е довело до неадекватно състояние и тя да не е била в състояние да разбира значението на извършваните от нея действия - упълномощаването на Д. да продаде жилището ѝ при посочените условия.

Видно от заключението на съдебно-психиатричната експертиза с вещо лице д-р Р. Д.а, прието в първоинстанционното производство и което съдът като компетентно изготвено възприема, Д. от дълги години е страдала от психично разстройство, за първи път провела консултация с психиатър на 18-годишна възраст, почти от същата възраст започнала да употребява алкохолни концентрати и да изпада в безпомощно състояние, през ноември 2003 г. е лекувана с диагноза: „Пределирно състояние“, следващата година била приета по спешност в стационара на Ц. - П. със субступорна систематика /тежко качествено нарушение на волята, специфични неврологични и

вегетативни симптоми, характерно за шизофрения/, при следващи хоспитализации през 2005 г. и 2007 г. била забелязана халюцинаторна симптоматика, като проследяването на симптомите на ищцата през годините дават основание на вещото лице да приеме, че е категорично установена диагнозата „Шизоафективна психоза“, което заболяване е с непрекъснато протичане, довело до качествени нарушения на емоциите и волята ѝ, мисленето било качествено променено, настъпилата промяна на личността довела до загубване на правилна преценка на собственото поведение, нарушени били трите фази в протичане на волевия акт, като Д. не можела сама да се справя в личния бит или в сложна административна среда, през 2016 г. тя отново била хоспитализирана в стационара на Ц. - П. с диагноза: „Шизоафективно разстройство, депресивен тип; влошено състояние. Алкохолна съобусловеност“, а хроничното психично заболяване с голяма трайност протекло с качествени промени на всички когнитивни процеси /възприятия, мислене, емоция, воля/, което се определя като продължително разстройство на съзнанието, а инвалидизирането на лицето говори за липса на пълноценна ремисия по време на подписване на документите.

Въз основа на направените констатации експертът е извел извод, че ищцата страда от шизоафективна психоза, депресивен тип, персистиращ халюцинаторно-параноидно-хиподепресивен синдром и съпътстваща алкохолна злоупотреба, като психичното заболяване и алкохолната съобусловеност ѝ пречат да разбира свойството и значението на действията си; при редовна употреба на алкохол и приемане на медикаменти, предписани от лекар-психиатър за психичното ѝ заболяване, е възможно допълнително влошаване на състоянието на ищцата, така че тя да не може да разбира свойството и значението на действията си. Независимо от евентуалната едновременно употреба на алкохол и на медикаменти от поддържащата ѝ терапия, предписана от лекар-психиатър, поради заболяването си към момента на подписване на пълномощното Д. не е била в състояние да разбира свойството и значението на действията си, както и да ги ръководи.

При приемане на заключението в съдебно заседание на 05.05.2023 г. вещото лице е потвърдило, че по делото има достатъчно медицински документи, от които е видно, че ищцата страда от психично заболяване от 2005 г., чийто ход е хроничен и постоянен и макар да няма обективни данни

по време на подписване на пълномощното дали тя е била под влияние на алкохол и дали е приемала лекарства, изводът на експерта за това, че Д. не е могла да разбира свойството и значението на постъпките си към този момент, е направен на база на отразената в медицинската документация симптоматика, характера на заболяването и неговото хронично развитие, а лице с такова заболяване може да пере и чисти.

При изготвяне на заключението си експертът е използвал цялата приета по делото медицинска документация, постъпила от Ц. за *** - П., Р***** и представена от ищцата, в т.ч. ЕР на ТЕЛК № ***** г., ЕР на ТЕЛК № ***** г. и ЕР на ТЕЛК № ***** г., като от тези писмени доказателства се установява, че Д. Д. е лекувана, за периода 07.11.2003 г. – 14.06.2016 г. има единадесет хоспитализации, била ѝ е поставена диагноза: „Шизоафективно разстройство“ и „Параноидна шизофрения“, а в решенията на ТЕЛК тя е „Шизоафективно разстройство, депресивен тип; персистиращ халюцинаторно-параноидно-хиподепресивен синдром“, била ѝ е определяна различна степен на работоспособност, с последното експертно решение от 17.10.2014 г. тя е 80 % трайно намалена работоспособност със срок от три години, т.е. решението е било валидно до 01.10.2017 г. /включително към момента на подписване на пълномощното от Д./, като на ищцата е било предписвано медикаментозно лечение във връзка с психичното ѝ заболяване и същата постоянно е приемала медикаменти.

Пред окръжния съд са събрани гласни доказателства за установяване състоянието на Д. при подписване на оспореното пълномощно, които са непротиворечиви помежду си и базирани на техни непосредствени впечатления, поради което съдът кредитира показанията на двамата свидетели.

От показанията на свидетеля ЕМ /без родство със страните, семеен приятел на родителите на ищцата/ се установява, че той познава Д. от дете, от 15-16-годишна тя започнала да употребява алкохол, прибирала се вкъщи в неадекватно състояние, впоследствие започнала да пие доста, през 2016 г. постъпила в психиатрична болница, защото не била добре с нервите, а баща ѝ споделил на свидетеля, че дъщеря му от много пиене стигала до превъртане в неадекватно състояние, после заминала за Г. да живее със семейството си, през пролетта на 2018 г. се върнала в София, свидетелят заедно с бащата на

ищцата я посрещнали и се разбрало, че имала някакви уговорки за апартамента, но вероятно тя е била в неадекватно състояние, в периода 2016 г. – 2018 г. Д. живяла в Г., където лежала по болници, провеждала лечение, вливали ѝ желязо, все неща, които са характерни за алкохола, а в този период свидетелят присъствал на няколко пъти на телефонни разговори между ищцата и баща ѝ, когато тя била пияна.

В същата насока са показанията на свидетелката МБЖ /сестра на ищцата/, според която Д. пие доста от 17-годишна възраст, тя била тежък алкохолик, когато е в състояние на запои, поради която причина свидетелката и баща ѝ преди 6 години направили всичко възможно да я изпратят заедно със сина ѝ при нейния съпруг в Г. и апартаментът останал празен. Те направили това, защото Д. щяла да загине от алкохол в България, тъй като не желала да се лекува в институции, освен във времето, когато решавала че е на ръба на загиването, а при толкова дълбок алкохолизъм настъпва деградация на личността и алкохолна енцефалопатия. Според свидетелката ищцата няма психиатрично заболяване, а има тежък алкохолизъм, който е наследствен от рода ѝ по бащина линия, и в моментите на запои е абсолютно неконтролируема, раздала златото от тяхната майка и други финансови средства, без да има спомен за това, поради която причина всички криели от нея ключове и пари, тя била в състояние да открадне от улицата, от хората, от магазина и никой не мажел да ѝ помогне. Свидетелката твърди също, че състоянието на сестра ѝ е психична неустойчивост, липса на мотивация, което я кара да посегне към алкохола, отива в клиниката на „П. ш.“, когато разбере, че ще загине, а в моментите, в които пие много, не се обажда на близките си; след като отишла в Г., продължила да пие непрекъснато, в края на пролетта или началото на лятото на 2017 г. съпругът на ищцата се обадил на свидетелката да ѝ каже, че сестра ѝ е изчезнала заедно с всички документи на семейството, съхранявани в папка над телевизора, там били дипломите на ищцата, нотариалният акт на апартамента и документите за имотите на съпруга ѝ в К., тя липсвала 24 часа или 32 часа, а като се върнала, била мъртво пияна и казала на сестра си по телефона, че с някой от съседите /В. или С./ пътували някъде далеч, подписала нещо, но не знае къде и какво, тъй като била мъртво пияна, и носили някакви папки. Според съпруга на ищцата тези съседи също били алкохолици, работели там, но полицията в Б. и в Г. търсела някои от тях. След разговора със сестра си свидетелката разбрала, че

Д. направила нещо и свидетелката и съпругът ѝ започнали да проверяват всички сайтове за обяви за имоти, намерили обявата за продажбата на апартамента и свидетелката написала, че той не се продава, казала на сестра си и последната отговорила, че са я накарали да подпише, че дава апартамента, след това подписала пълномощно на баща си да я представлява. В моментите, в които ищцата не е в запои, тя е адекватна и се чува със сестра си по телефона всеки ден, но когато е в запои, не иска да говори с никого, като свидетелката определя запои като минимум 750 мл. концентрат и 4 или 5 бири по половин литър за 24 часа и така всеки 24 часа, в такива периоди личността и поведението ѝ се променят, липсва ѝ мотивация и е управляема, а когато не е в запои, изпива около литър и половина бира на ден, но се чувства добре и може да си почисти къщата, да сготви нещо, да отиде на пазар, като през годините на Д. предписвали медикаменти – ривотрил и анафранил, които променят пластичността на мозъка, както и есциталопрам и пантопразол заради стомаха, и още един медикамент, сменен от лекарите в Г., за да се потисне желанието за алкохол.

Не следва да бъдат обсъждани обясненията на ответника В. Д. по реда на чл. 176 от ГПК в декларация с нотариална заверка на подписа му от 12.01.2023 г., както и тези на ответника В. К. в съдебно заседание на 23.01.2023 г., доколкото те не те съдържат неблагоприятни за тях фактически обстоятелства и по тази причина нямат доказателствена стойност.

Съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от ЗЗД у нищожаем е договорът, сключен от дееспособно лице, ако то при сключването му не е могло да разбира или да ръководи действията си, като правилата относно договорите намират съответно приложение към едностранните волеизявления в случаите, в които законът допуска те да пораждат, изменят или прекратяват права и задължения /чл. 44 от ЗЗД/.

В същия смисъл е и ТР № 5/30.05.2022 г. по тълк.д. № 5/2020 г. на ОСГТК на ВКС, според което договорът, сключен от дееспособно лице, ако то при сключването му е било в състояние на тР. неспособност да разбира или да ръководи действията си, е унищожаем на основание чл. 31, ал. 1 от ЗЗД.

Фактът, че Д. дълги години е страдала от психично разстройство от описания в заключението на вещото лице тип, за което многократно през годините е била приемана за наблюдение и лечение в Център за психично

здраве – Пловдив с предписвано медикаментозно лечение след изписването и което заболяване се характеризира с непрекъснато протичане, без данни за подобряване или ремисия, се установява не само от цитираното заключение на съдебно-медицинската експертиза, но и от приетите по делото медицински документи, издавани от компетентни органи в периода 2003 г. – 2017 г., в т.ч. три експертни решения на ТЕЛК, като в последното от 17.10.2014 г. е поставена диагноза: „Шизоафективно разстройство, депресивен тип; персистиращ халюцинаторно-параноидно-хиподепресивен синдром“, за което на ищцата е определена 80 % трайно намалена работоспособност и то е било валидно към момента на подписване на пълномощното.

Съдът намира, че няма противоречие между заключението на съдебно-медицинската експертиза и показанията на свидетелката МБЖ, която счита, че сестра ѝ няма психично заболяване, а само тежък алкохолизъм, но все пак признава, че при нея е настъпила деградация на личността и алкохолна енцефалопатия. Свидетелката, макар и лекар, вероятно не е специалист в психиатрията като вещото лице д-р Р. Д.а и останалите психиатри, подписали множеството медицински документи, касаещи здравословното състояние на Д. за горепосочения период, в т.ч. трите експертни решения на ТЕЛК, поради което чрез нейните показания не могат да се опровергават изводите, изведени от експертните заключения.

От показанията на свидетелката Б. се установява, че малко преди подписване на пълномощното Д. е изчезнала от дома си в Г. заедно с папка с документи, в този период е била в състояние на запой, като се прибрала, споделила, че е пътувала някъде далеч и там е подписала нещо, но не помни къде е била и какво е подписала, което потвърждава извода, че в този период тя не е разбирала какво върши и какви са последиците от поведението ѝ.

На база на събраните по делото доказателства съдът приема за установено, че към датата на упълномощителната сделка /15.06.2017 г./ ищцата е била в тР. неспособност да разбира и ръководи действията си поради наличие на заболяване, идентифицирано като шизоафективно разстройство, депресивен тип, персистиращ халюцинаторно-параноидно-хиподепресивен синдром, което в някаква степен е било повлияно от дългогодишната системна и неконтролируема употреба на алкохол, но и развиващо се поради нарушения в нервната система на Д., комбинираното действие на

предписаните ѝ медикаменти и приемания алкохол и водещо до качествени нарушения на мисленето, емоциите и волята ѝ, което като резултат е променило личността ѝ и ѝ е попречило да има правилна преценка на поведението си, за да защити пълноценно интересите си, а това от своя страна мотивира извод, че упълномощителната сделка от 15.06.2017 г. е унищожяема, поради което предявеният иск по чл. 31, ал. 1 от ЗЗД е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен.

Доколкото първоинстанционният съд е стигнал до същите правни изводи решението му в тази част е законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено в тази част.

Решението на окръжния съд е правилно и в частта, в която Д. и К. са осъдени да заплатят на Д. разноски за първоинстанционното производство в размер на 3 233,40 лв., които се дължат съобразно изхода на спора и са изчислени правилно, като предвид факта, че единствено Д. обжалва решението в тази част и отговорността на ответниците е разделна, следва да се потвърди решението в частта, в която Д. е осъден да заплати на Д. разноски за първоинстанционното производство в размер на 1 616,70 лв.

В останалата част решението е влязло в сила.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъде осъден жалбоподателят Д. да заплати на въззиваемата направените от нея разноски във въззивното производство в размер на 1 600 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител адвокат Б..

Предвид гореизложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260025/05.06.2023 г., постановено по гр.д. № 2230/2018 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – II гр.с., в частта, в която е унищожена /неправилно посочено, че е обявена за унищожяема/ упълномощителната сделка от 15.06.2017 г., извършена с пълномощно с нотариално удостоверяване на съдържанието № 2082/15.06.2017 г. и на подписа на упълномощителя № 2081/15.06.2017 г., заверени от завеждащия консулската служба в П. на Р в Б, Г. по силата на която Д. В. Д. е упълномощила В. Р. Д. да продаде собствения на ищцата недвижим имот,

представляващ апартамент № 17, находящ се в гр. П., бул. Б. № **, ж.к. „*****“, с площ от 61 кв.м., ведно с избено помещение № 17 с площ от 3,8 кв.м. и 0,878 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, поради това, че ищцата при извършване на упълномощаването не е могла да разбира и да ръководи действията си, както и в частта, в която В. Р. Д. е осъден да заплати на Д. В. Д. разноски за първоинстанционното производство в размер на 1 616,70 лв.

В останалата част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА В. Р. Д. от гр. С., кв. Б., ул. Т. р. № ***, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. К. № * /чрез адвокат Н. Г./ да заплати на Д. В. Д. от гр. П., бул. Б. № **, ет. *, ап. **, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. П., ул. П. С. № * /чрез адвокат А. Б./ сумата 1 600,00 лв. /хиляда и шестстотин лева/ разноски във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____